

ת"פ 18299/04/13 - מדינת ישראל נגד חוסאם אבו סנינה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18299-04-13 מדינת ישראל נ' אבו סנינה

לפני
בעניין: כבוד השופט הבכיר מרדכי כדורי
מדינת ישראל

נגד
חוסאם אבו סנינה

גזר דין

הרקע:

הנאשם הורשע, על פי הודאתו, שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 334 + 335(א)(1), (2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי המפורט בכתב האישום המתוקן, עובר לאירוע ישבו המתלון, הסובל מנכות קשה מאז ילדותו, וחברו, ברכבו של המתלון (להלן: "**הרכב**"), בשכונת בית חנינה בירושלים. בנו הקטין של הנאשם הגיע למקום, דפק על דלתות הרכב, גידף את המתלון ולגלג על נכותו ועל מחלתו. עובר אורח התערב בנעשה, והביא לכך שבנו של הנאשם עזב את המקום.

על רקע האמור, ביום 24/3/2013, הנאשם הגיע למקום יחד עם אחרים. הנאשם הטיח אבן על שמשות חלון הרכב, אך החלון לא נופץ. משכך, הנאשם פתח את דלת הרכב, הכה את המתלון, פצע אותו בראשו וברגלו השמאלית באמצעות חפץ שאינו ידוע, ובעט לפרקים בבטנו. כל זאת עשה הנאשם בעת שהמתלון ישב במושב הנהג.

הנאשם חדל ממעשיו לאחר שעלה בידי המתלון להניע את הרכב ולהתחיל בנסיעה. המתלון הפסיק לנהוג כאשר חש שהוא אינו מסוגל להמשיך ולעשות זאת, והוא פונה באמצעות אמבולנס לטיפול רפואי בבית חולים.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלון מספר חתכים בקרקפת, חתך רוחבי בעומק של 3 ס"מ באפקט לטרלי של ירך שמאל, ושטפי דם במספר מקומות. הנאשם טופל בהרדמה מקומית לצורך תפירת וחיטוי החתכים.

תמצית טיעוני הצדדים:

המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם המתאים למעשה העבירה שביצע הנאשם נע בין שנת מאסר אחת לבין שתי שנות מאסר, וביקשה להטיל על הנאשם עונש מאסר בתוך המתחם, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

לטענת המאשימה, נגע האלימות הפך לרעה חולה בחברה, ועל בתי המשפט להילחם בו באמצעות ענישה הולמת.

המאשימה טענה כי מדובר בתקיפה חמורה שגרמה לתוצאות חמורות. לעניין זה הפנתה המאשימה לכך שמדובר באירוע מתמשך, במהלכו הנאשם פגע פעם אחר פעם באדם חסר ישע, הסובל מנכות קשה, בעת שישב ברכבו ולא יכול היה לעשות דבר להגנתו. רק העובדה שעלה בידי המתלונן להניע את הרכב ולהתחיל בנסיעה שמה קץ למעשיו של הנאשם.

ההגנה טענה כי העונש המתאים לנאשם הינו עונש מאסר בעבודות שירות לצד עונש מאסר מותנה.

בפתח דבריו עמד הסנגור על כך שכתב האישום תוקן באופן שנמחקו ממנו המילים "סכין" ו"דקירה", ותחתיהן באו "חפץ שאינו ידוע למאשימה" ו"פציעה".

לטענת הסנגור, מדובר באירוע אלימות נקודתי אחד פעמי כאשר ברקע לו תקיפת בנו של הנאשם על ידי המתלונן, תקיפה שהרתיחה את דמו של המתלונן. לטענתו, נכותו של המתלונן מתבטאת במחלת עור, המביאה לכך שנגיעה קלה בו משאירה סימנים ומצריכה טיפול.

הסנגור פירט כי הנאשם כבן 40, נשוי ואב לשניים, ללא עבר פלילי, עובד לפרנסת המשפחה, בעל השכלה גבוהה, סועד את אמו החולה ותומך בה.

ההגנה ציינה כי הנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי, כי נערכה סולחה בין משפחות הצדדים, במסגרתה שילם הנאשם למתלונן פיצוי כספי גדול והוסכם כי כל צד יוותר על תלונתו כלפי הצד האחר.

עוד הפנתה ההגנה לפרק הזמן בו היה הנאשם עצור, ולפרק הזמן הממושך בו שהה בתנאים מגבילים.

הנאשם הביע צער על המקרה, טען כי הוא סובל כבר 3 שנים וביקש רחמים.

תסקיר שירות מבחן:

שירות המבחן התייחס בתסקירו לרקע של הנאשם, וכן לנסיבותיו האישיות, המשפחתיות והכלכליות. שירות המבחן ציין

כי הנאשם נעדר עבר פלילי, ניהל שגרת חיים נורמטיבית עד האירוע, התרחק ממוקדים בעייתיים בהתנהלותו היומיומית, לקח אחריות מלאה על מעשיו, הביע חרטה והשתתף בסולחה שנערכה בינו לבין המתלונן, במסגרתה ויתרו שני הצדדים על דרישותיהם. לצד זאת טען הנאשם כי לא שלט בעצמו במועד האירוע, לאחר שהבחין בסימני חבלה שנגרמו לבנו כתוצאה מכך שהותקף על ידי המתלונן וחברו.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם פעל באימפולסיביות, ללא חשיבה ומבלי ששקל את תוצאות מעשיו ואת חומרתם.

להערכת שירות המבחן, יתכן שלנאשם קשיים בשליטה על כעסים. עם זאת, הנאשם אינו בעל דפוסים עברייניים מופנמים באישיותו, וההליך המשפטי מהווה עבורו גורם מרתיע ומציב גבולות. עונש מאסר בפועל יהווה גורם מדרדר להעצמת גורמי הסיכון ולהפנמת דפוסים עברייניים.

בסופו של דבר המליץ שירות המבחן להימנע מלהטיל על הנאשם מאסר בפועל, ולהסתפק במאסר בעבודות שירות ומאסר מותנה.

דין והכרעה:

פציעתו של אחר פוגעת פגיעה ממשית וקשה בביטחונו ובשלמות גופו של קורבן העבירה, בכבודו ובחרותו. בנוסף, מעשה עבירה זה פוגע בביטחונו של הציבור, ביכולתו הממשית לחיות את חייו, ולהלך ברחובות ללא חשש. ריבוי המקרים בהם נעשה שימוש בנשק קר כפתרון ליישוב סכסוכים מחייב את בית המשפט להיאבק בתופעה באמצעות ענישה קשה ומחמירה. כפי שקבע בית המשפט העליון:

"האלימות המתפשטת חושפת את החברה במערומיה מדי יום ביומו. האלימות אינה מפלה בין עיר לכפר, בין צפון לדרום, ובין זקן לצעיר. בצוק העתים אין מנוס מלנהוג במידת החומרה היתרה, יותר משהעבריינים צריכים לכך - הציבור צריך לכך. אחת המטרות המרכזיות של הענישה הפלילית היא כאמור הרתעת עבריינים בכוח, ל"מען יראו וייראו". תופעה זו של "סכינאות" יש להדביר. המסר חייב להיות ברור, למען ידע כל איש ונער כי נטילת סכין כדי לתקוף היא נטילת סיכון - לא רק כלפי הקורבן, אלא גם כלפי העבריין בדמות הטלת ענישה מחמירה. במלים אחרות, 'תרבות הסכין' היא תרבות שלא ניתן לגלות כלפיה סבלנות..."

(ע"פ 6910/09 הדרה נ' מדינת ישראל 9/5/2010)

אמנם, הנאשם לא עשה שימוש ב"סכין" אלא ב"חפץ", ולא "דקר" את המתלונן אלא "פצע" אותו. אולם, אין בכך כדי ללמד שהפגיעה בערכים החברתיים המוגנים נמוכה באופן ממשי.

פציעה באמצעות נשק קר הינה פציעה בנסיבות מחמירות, בין אם מדובר בסכין, בחפץ חד, בפטיש או בחפץ שאינו ידוע. מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים נלמדת מפרטיו של מעשה האלימות שננקט בכללותו, ולא דווקא מזיהוי המדויק של הנשק הקר בו נעשה שימוש. בית המשפט העליון כבר עמד על חומרתם של מעשי אלימות הננקטים

באמצעות שימוש בנשק קר בכלל ועל הצורך במיגורם, וקבע כי:

"פעולה אלימה שכזו, תוך שימוש בנשק קר, מחייבת את בית המשפט לנקוט בענישה מתאימה. האינטרס הציבורי מחייב ענישה ממשית, על מנת למגר את תופעה האלימות ולהבטיח את בטחון הציבור.

...

על בית המשפט להילחם, דרך הטלת עונש ראוי - לרבות מאסר בפועל, נגד אלו שמסכנים את הזולת בלא כל הצדקה משפטית. "

(ע"פ 4061/12 בדארנה נ' מדינת ישראל 4/9/2012)

על פי עובדות כתב האישום, הנאשם הגיע למקום יחד עם אחרים על רקע אירוע מוקדם שהתרחש בין בנו לבין המתלונן. אין מדובר אפוא בתגובה ספונטנית מיידית מצדו של הנאשם, אלא במעשה שביצע לאחר פרק זמן משמעותי, גם אם משכו לא הובהר. מנגד, הערכת שירות המבחן כי הנאשם פעל באימפולסיביות מלמדת שאין מדובר בתכנון ממושך שנעשה מבעוד מועד ובקור רוח לשם השגת המטרה.

הנזקים שהיו צפויים להיגרם מביצוע העבירה הינם חמורים ביותר. הנאשם תקף את המתלונן באמצעות נשק קר בראשו וברגלו השמאלית, ובעט בבטנו מספר פעמים. מדובר באלימות ברוטאלית ומתמשכת, אשר עלולה היתה לגרום למתלונן בפציעות קשות ביותר, אם לא לאובדן חיו.

הנזקים שגרם הנאשם למתלונן בפועל אמנם פחותים בחומרתם מהנזקים שעלולים היו להיגרם לו. אולם, עדיין מדובר בפציעות של ממש, שהצריכו טיפול רפואי תחת הרדמה מקומית.

בנוסף, יש להביא בחשבון לעניין זה כי הנאשם לא הפסיק את תקיפתו של המתלונן מיוזמתו הוא, אלא מאחר שעלה בידי המתלונן להימלט מהמקום.

לא ניתן לקבל את טענת ההגנה כי הסיבה שהביאה את הנאשם לבצע את העבירה הינה תקיפת בנו הקטין על ידי המתלונן וחברו. כפי שנפסק באופן עקבי, הודאה בעובדות כתב האישום פירושה שאלו העובדות המהוות תשתית לגזר הדין שייגזר (ע"פ 8314/03 רג'אח נ' מדינת ישראל 7/6/2005). בית המשפט איננו אמור להתייחס בגזר-דינו לנסיבות נוספות, אשר אין להן אזכור בכתב האישום המתוקן, בפרט כאשר הצדדים הגיעו להסדר טיעון מוסכם (ע"פ 5677/11 פלוני נ' מדינת ישראל 18/6/2012). לא רק שטענת ההגנה הנ"ל אינה נזכרת בכתב האישום, אלא שעל פי עובדות כתב האישום בנו של הנאשם הוא זה שפעל באלימות כלפי רכב המתלונן, גידף את המתלונן ולגלג על נכותו.

מהנימוק האמור גם אין לקבל את טענת ההגנה לפיה לנוכח מצבו הרפואי של המתלונן נגיעה קלה בו משאירה סימנים ומצריכה טיפול. גם טענה זו לא הוכחה, והיא אינה עולה מעובדות כתב האישום. בנוסף, העובדה שנגרם למתלונן, בין היתר, חתך בעומק של 3 ס"מ מלמדת כי הנאשם לא הסתפק בנגיעה קלה במתלונן.

נכותו הקשה של המתלונן עומדת לחובתו של הנאשם דווקא, שכן תקיפתו של נכה בכלל, ונכה קשה בפרט, הינה מעשה אכזרי הנעשה תוך ניצול כוחו העודף של התוקף על פני יכולתו המוגבלת של הקורבן להתגונן.

מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לפציעה באמצעות נשק קר נוטה לחומרה, והיא כוללת עונשי מאסר בפועל לתקופות משמעותיות. רק בהתקיים נסיבות מתאימות לקולה, ובמיוחד כשמדובר בנאשמים צעירים שעברו תהליך שיקומי משמעותי או שסבלו ממצב בריאותי קשה, ניתן למצוא גם פסיקה מקלה יותר המסתפקת במקרים המתאימים גם בעונשי מאסר בעבודות שירות (ת"פ (מחוזי י-ם) 45956-03-13 **מדינת ישראל נ' מגאהד** 5/2/2014).

בהתחשב באמור נראה לי כי מתחם הענישה ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נע בין 7 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

לצורך קביעת העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם הענישה יש להביא בחשבון, לטובתו של הנאשם, את הפגיעה שתיגרם לו, מטבע הדברים, כתוצאה מהרשעתו ומהעונש שיוטל עליו, את הודאתו, אשר חסכה מזמנם של העדים, ובמיוחד את הצורך בהעדתו של המתלונן, וכן חסכה מזמנם של הצדדים ובית המשפט. עוד יש להתחשב בכך שהנאשם נטל אחריות על מעשיו והביע בושה וחרטה, בעובדה שזו לו מעורבות ראשונה בפלילים, בפרק הזמן בו שהה במעצר ובהמשך בתנאים מגבילים, בנסיבותיו האישיות ובפעילותו לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה, במסגרת הסכם הסולחה שנערך בינו לבין המתלונן.

בשל הסכם הסולחה הנ"ל מצאתי שלא לפסוק פיצוי למתלונן.

לנוכח מכלול השיקולים הנ"ל נראה לי כי העונש המתאים לנאשם מצוי בחלקו התחתון של מתחם העונש ההולם.

אני דן אפוא את הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 8 חודשים, בקיזוז ימי מעצרו, בהתאם לרישומי שב"ס. הנאשם יתייב לריצוי מאסרו בבית המעצר במגרש הרוסים בירושלים ביום 24/9/2015 עד לשעה 9:00.
2. מאסר למשך 7 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, אם יעבור עבירת אלימות כלפי גוף מסוג פשע.
3. מאסר למשך 4 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, אם יעבור עבירת אלימות כלפי גוף מסוג עוון.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ג אלול תשע"ה, 07 ספטמבר 2015.